

Alle har en historie å fortelle om egen barndom. I hvert nummer møter vi derfor mennesker som forteller om sin oppvekst. Denne gangen møter vi

Samuel Massie (22)

Han er oppvokst midt i Bergen sentrum sammen med mamma Anne Marie Ulvolden, storebror Daniel (27) og lillebror Joachim (19). Som tenåring skulket han skolen og hoppet av videregående. På folkehøyskole i Nord-Norge fikk han interesse for seiling og friluftsliv. 17 år gammel dro han på tokt til Sydpolen. Det endte i båtforlis og tre savnede kamerater. Nå holder han 350 foredrag i året og har skrevet boken *Hold fast!* Samuel var med i Skal vi danse på TV2 i høst.

Fra skoletaper til polfarer

Da Samuel Massie fikk høre at han ikke dugde på skolen, begynte han å tro på det. 16 år gammel droppet han helt ut. På en folkehøyskole i Nord-Norge fant han gnisten igjen. Det endte med en tur til Sydpolen, bokutgivelse og deltagelse i Skal vi danse.

Tekst Emma Therese Hansen Foto Øyvind Næss/Privat

Vi bodde i et hvitt, lite trehus med lilla inngangsdør midt i Bergen sentrum. Pappa flyttet hjem til England da jeg var 10 år, så jeg vokste opp sammen med mamma, storebror Daniel og lillebror Joachim. Jeg hadde mange venner og jeg husker at vi spilte fotball i den bilfrie gaten vår. Bestefar, som skulle komme til å bety veldig mye for meg da jeg ble eldre, satt ofte barnevakt. Det var en veldig fin barndom.

FØRSTE SKOLEDAG

Så kom dagen da jeg endelig skulle jeg få lære å lese og skrive med løkkeskrift. Jeg sov nesten ikke natten i forveien og jeg husker at jeg sto og trippet spent i gangen med skolesekken på ryggen. Jeg hadde sommerfugler som romsterte rundt i magen. På skolen satt vi i ring og jeg presenterte meg: «Hei, jeg heter Samuel». Det var litt skummelt, men i neste øyeblikk var alle bestevenner. Jeg elsket de seks – syv første årene på skolen. Men så kom tenårene.

TENÅRENE

På ungdomsskolen ble jeg til «Samuel, skolens problem». Skolen ble et sted jeg måtte være, men ikke hadde lyst til å være. Jeg fikk høre at jeg var ubrukelig, og når man hører det nok ganger, så begynner man å tro på det. Lærerne fikk meg til å føle meg vanvittig dum. Jeg

«På ungdomsskolen ble jeg til «Samuel, skolens problem». Skolen ble et sted jeg måtte være, men ikke hadde lyst til å være.»

skulket, søkte meg ut på gaten og snuste på dop. Det førte til at det ble verre på skolen og verre hjemme. I niende klasse fikk jeg påvist dysleksi, konsentrasjons-

vansker og forskjøvet døgnrytmesyndrom. Det siste ble en fin unnskyldning til ikke å stå opp om morgenen. Jeg husker at jeg satt på gutterommet og grein på grunn av alt skolepresset. Jeg fikk følelsen av at når jeg strøk på skolen, så strøk jeg også i livet.

BREV FRA NORD-NORGE

Etter ungdomsskolen søkte jeg på frisørlinjen på videregående. Jeg tenkte at der var det i hvert fall mange fine damer. Jeg kom ikke inn, men begynte på mekaniske. Der sluttet jeg etter noen måneder. Jeg var 16 år og visste ikke hva jeg skulle gjøre. En dag sjekket jeg postkassen, og der lå det et brev til meg. Jeg hadde kommet inn på folkehøgskolen 69 grader Nord i Malangen i Troms, som det sto i brevet «på grunn av min ekstreme interesse for friluftsliv og seiling!» Det måtte være en misforståelse for jeg kunne ingenting om seiling, og som bygutt var jeg heller ikke spesielt interessert i friluftsliv. Det viste seg at

mamma hadde sendt søknaden i mitt navn, og da jeg skjønnte det, fikk hun klar beskjed: «Jeg skal ikke dit! Hva feiler det deg?». Vi kranget, og mamma felte en tåre i fortvilelse. «Hva skal jeg gjøre med deg, Samuel?» sa hun. Hun ba meg ta en prat med Andreas, som også skulle nordover.

NY GNIST

«Det blir drittkult», sa Andreas. «Se for deg bål og nordnorske damer.» Jeg ble overbevist, og dro til Nord-Norge. Der møtte jeg seilerlærer Jarle Andhøy. På første seilas ble jeg sjosyk og spydde foran hele klassen. «Hva gjør jeg her?» tenkte jeg, og var fast bestemt på å slutte. Da jeg kom i land, gikk jeg rett opp på rommet for å bestille flybillett hjem, men Andreas overtalte meg nok en gang: «Gi det en tur til da!». Neste tur gikk jeg ut i skauen i bare olabukse og hettegenser. Der forsøkte jeg å tenne opp et bål i kulden. Jeg fikk ikke fyr, og var skuffet over meg selv. Så hørte jeg mammas irriterende stemme i hodet: «Samuel, du er din egen lykkes smed!». Først da traff ordtaket meg, og jeg skjønnte at jeg måtte ta hånd om dette bålet selv. Tidligere hadde jeg alltid forventet at andre skulle ordne opp. «Kubben skal

brenne», sa jeg til meg selv, og hentet mer avisepapir. Til slutt tok bålet fyr.

HUNDRE PROSENT

Jeg innså at jeg aldri hadde gjort noe hundre prosent. Etter den dagen i skauen ville jeg være førstemann på hver topp. Jeg fikk troen på meg selv. På siste seilas spydde jeg, men sto oppreist på dekk, mens de andre lå inne og spydde. Da Jarle Andhøy senere bestemte seg for å dra på tokt med skuta Berserk til Sydpolen, ville jeg bli med. Jeg leste bøker for å finne argumenter som kunne overbevise moren min. Før i tiden dro jo 13-åringene til sjøs! Jeg fikk lov, men det var ikke på grunn av alle argumentene mine. Det var fordi hun heller ville ha en sønn som levde det livet han elsket, selv om det var risikofylt, enn en sønn som satt inne på gutterommet. På New Zealand skrev jeg testamentet, 17 år gammel: «Kjære mamma, hvis du leser dette, så er jeg død». Først da jeg skrev de ordene, fikk jeg en nærhet til livet. Lite ante jeg hva som skulle skje noen uker senere.

FORLIS

Det siste stykket inn mot Sydpolen skulle to fra mannskapet kjøre med ATW på

isen. Jeg gjorde alle drittjobbene om bord for å overtale Jarle til å la meg nå polpunktet sammen med ham. Jeg lyktes. De tre andre ble igjen i båten. Vi skulle holde kontakt med gutta hver sjettime, men etter en sterk storm, mistet vi kontakten. Det var et sjokk. Båten og gutta er fortsatt savnet, og en rettsak pågår i kjølvannet av forliset.

18 EKSAMENER

Da jeg kom hjem, isolerte jeg meg på hytta til bestefar i fire måneder. Så meldte jeg meg opp til 18 privatisteksamener og fikk femmere i sleng. Det var fordi jeg gjorde det for min egen del. Jeg gjenvant troen på meg selv. Under nok et langt opphold på hytta uten mobil og nett, skrev jeg boken *Hold fast!*

Jeg har lært at har man interesser, så har man motivasjon. Og med motivasjon kommer mestring. Kan jeg, kan alle! Selv om det går dårlig på skolen, så er man ikke dum. Jeg synes skole er kjempefint, men man må ha lyst til å være der. Og lærerne må ha både tro på og tålmodighet med deg. Hvis ikke lærerne har troen, hvorfor skal de unge tro på seg selv da, for søren? ●